

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1977/2023
20.10.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелене Ивановић, председника већа, Жељка Шкорића, Бранка Станића, Татјане Миљуш и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиља АА и ББ, обе из ..., чији је заједнички пуномоћник Милица Торњански, адвокат из ..., против тужене Основне школе „Кокаи Имре“ из Темерина, коју заступа Општинско правобранилаштво општине Темерин, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиља изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 5242/22 од 17.01.2023. године, у седници већа одржаној 20.10.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ посебна ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 5242/22 од 17.01.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 5242/22 од 17.01.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 1881/21 од 15.09.2022. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиље АА да се обавезе тужена да јој на име неисплаћених трошкова за исхрану у току рада за период од 01.04.2018. године до 30.04.2021. године, исплати износ од 119.849,09 динара и на име законске затезне камате на појединачне месечне износе те накнаде почев од 21. у месецу за претходни месец као дана доспећа сваког појединачног месечног износа до 08.03.2022. године као дана израде налаза и мишљења, износ од 25.951,52 динара, као и законску затезну камату на износ од 119.849,09 динара почев од 09.03.2022. године па до коначне исплате. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиље ББ да се обавезе тужена да јој на име неисплаћених трошкова за исхрану у току рада за период од 01.04.2018. године до 30.04.2021. године, исплати износ од 116.541,25 динара и на име законске затезне камате на појединачне месечне износе те накнаде почев од 21. у месецу за претходни месец као дана доспећа сваког појединачног месечног износа до 08.03.2022. године као дана израде налаза и мишљења, износ од 25.170,76 динара, као и законску затезну камату на износ од 116.541,25 динара почев од 09.03.2022. године па до коначне исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиље АА да се обавезе тужена да јој на име неисплаћене накнаде за регрес за коришћење годишњег

одмора за период од 01.04.2018. године до 30.04.2021. године, исплати износ од 86.389,86 динара и на име законске затезне камате на појединачне месечне износе те накнаде почев од 21. у месецу за претходни месец као дана доспећа сваког појединачног месечног износа до 08.03.2022. године као дана израде налаза и мишљења, износ од 18.167,79 динара, као и законску затезну камату на износ од 86.389,86 динара почев од 09.03.2022. године па до коначне исплате. Ставом четвртим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиле ББ да се обавезе тужена да јој на име неисплаћене накнаде за регрес за коришћење годишњег одмора за период од 01.04.2018. године до 30.04.2021. године, исплати износ од 86.389,86 динара и на име законске затезне камате на појединачне месечне износе те накнаде почев од 21. у месецу за претходни месец као дана доспећа сваког појединачног месечног износа до 08.03.2022. године као дана израде налаза и мишљења, износ од 18.167,79 динара, као и законску затезну камату на износ од 86.389,86 динара почев од 09.03.2022. године па до коначне исплате. Ставом петим изреке, одбијен је тужбени захтев тужилца да им тужена за период од 01.04.2018. године до 30.04.2021. године, уплати разлику доприноса за пензијско и инвалидско осигурање, Републичком заводу за здравствено осигурање и Националној служби за запошљавање, из става 1-4 изреке, а све према висини стопе на дан уплате, као и захтев којим су тражиле да се обавезе тужена да им накнади трошкове поступка колико буду износили са законском затезном каматом од извршности пресуде до коначне исплате. Ставом петим изреке, обавезане су тужиле да туженој накнаде трошкове парничног поступка у износу од 8.991,00 динара, а ставом шестим изреке, тужиле су ослобођене обавезе плаћања судских такси.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 5242/22 од 17.01.2023. године, ставом првим изреке, делимично је усвојена жалба тужилца и преиначено решење о трошковима поступка садржано у пресуди Основног суда у Новом Саду Пп 1881/21 од 15.09.2022. године, тако што се одбија захтев тужене да јој тужиле исплате трошкове парничног поступка у износу од 8.991,00 динара са затезном каматом од извршности пресуде до исплате, док се жалба тужилца у преосталом делу одбија и потврђује првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужилца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против потврђујућег дела правноснажне другостепене пресуде тужиле су благовремено изјавиле посебну ревизију у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13 – УС, 74/13 – УС, 55/14, 87/18, 18/20, 10/23 – други закон) – у даљем тексту: ЗПП, прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Ставом 2. истог члана закона прописано је да о дозвољености и основаности из става 1. овог члана, одлучује Врховни суд у већу од пет судија.

Поступајући на основу цитиране законске одредбе Врховни суд није дозволио одлучивање о посебној ревизији тужилца, јер у овој парници није одступљено од судске праксе у којој је расправљено питање права запослених у јавним службама на исплату

накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора. О овом правном питању Врховни касациони суд је на седници Грађанског одељења одржаној 05.07.2022. године усвојио став према коме запослени којима се плате исплаћују у висини вредности минималне зараде у јавним службама, као корисницима буџетских средстава (којој категорији запослених припада тужила), остварују право на накнаду трошкова исхране у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора по основу рада, применом коефицијента за обрачун и исплату плата у којем је садржан додатак на име тих накнада и саставни је део коефицијента за сваког запосленог. Како су пресуде нижестепених судова у делу у коме је одлучено о захтеву тужила за исплату ових накнада донете у складу са усаглашеном судском праксом, прихватање одлучивања о ревизији тужила као изузетно дозвољеној не би утицало на другачији исход спора.

Следом наведеног, на основу члана 404. став 2. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5) ЗПП, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Према члану 403. став 3. ЗПП ревизија није дозвољена ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овом спору поднета је 20.05.2021. године, а побијани део правноснажне пресуде очигледно не прелази динарску противвредност износа од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, па ревизија тужиле није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Јелена Ивановић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић